

A

B A N E K R Ó N I K Á K

Nyolcadik könyv

Mit vegyünk egy
árnyvadásznak, akinek
mindene megvan?

(és akivel amúgy sem járunk)

finep
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
B A N E K R Ó N I K Á K

Nyolcadik könyv

Mit vegyünk egy
árnyvadásznak, akinek
mindene megvan?
(és akivel amúgy sem járunk)

MAGNUST AZ ABLAKON BESZŰRŐDŐ lassú, déli napfény ébresztette. Macskája a fején összegömbölyödve aludt.

Miau Ce-tung néha ezen a különös módon fejezte ki a ragaszkodását. Magnus gyengéden, de határozottan kibogozta az állatot a hajából. Az apró karmok fájdalmasan karcolták a bőrét, ahogy Miau panaszos nyávogással kiszabadult.

A macska viszonylag gyorsan összeszedte magát a tortúra után; előbb a párnára ugrott, aztán leszökkent az ágyról. Halk puffanással ért földet, majd egy csatakiáltással a táljához rohant.

Magnus átfordult az ágyon, és keresztbe feküdt a matracon. Fölötte az ablakkeretbe festett üvegeket illesztettek. Gyémánt formájú arany és zöld minták kúsztak végig a lepedőn, hogy aztán a csupasz bőrén állapodjanak meg. A boszorkánymester felemelte a fejét a párnáról, amit a karjai között szorongatott, de csak egy pillanattal később jött rá, mit is csinál éppen: a levegőben szaglászott kávéillat nyomai után kutatva.

Az elmúlt hetek során nemegyszer megtörtént, hogy Magnus belebújt számtalan különleges köpenye közül az egyikbe, majd a szálló kávéillatot követve kitántorgott a konyhába, és Alecet találta ott. A boszorkánymester csak azért vett kávéfőzőt, mert a fiút bosszantotta kissé, hogy folyton mindenféle mágikus hókuszpókusszal csent kávé meg teát a Mudd Truckból. Bár a gép csak fölösleges macerával járt, Magnus mégis örült, hogy megvette. Alec bizonyára tudta, hogy a kávéfőzőt valójában ő kapta kifinomult erkölcsi érzéke megnyugtatóására, mert ez volt az egyetlen olyan tárgy a lakásban, amit minden feszélyezettség nélkül volt képes használni. Simán nekiállt kávé főzni vele anélkül, hogy engedélyt kért volna rá, és gyakran vitt is Magnusnak egy-egy csészével, ha ő éppen dolgozott. A fiú minden mással óvatosan bánt, úgy érintette meg a dolgokat, mintha nem lenne joga hozzá. Mintha közönséges vendég volna.

Alec persze valóban vendég volt, csakhogy Magnus vágyott rá, hogy otthon érezze magát a tetőtéri lakásában, mintha ez jelentett volna valamit. Mintha akkor a magáénak tudhatta volna a fiút, vagy azt gondolhatta volna, hogy a fiú magáénak akarja őt. A boszorkánymester egyszerűnek látta a helyzetet. Nagyon szerette volna, ha Alec ott van vele, és nagyon szeretett volna boldog lenni eközben.

Persze nem rabolhatta el Lightwoodék elsőszülött fiát, hogy a lakását díszítse vele. Alec kétszer is nála aludt – a kanapén, nem

az ágyon. Egyszer egy lassú csókolózással töltött hosszú este után, egyszer pedig, amikor a fiú egy teljes napnyi démonvadászat végeztével holtfáradtan beugrott egy gyors kávéra, majd szinte azonnal mély álomba zuhant. Magnus újabban a bejárati ajtót is nyitva hagyta, mivel tudta, hogy Brooklyn fő boszorkánymesterét úgysem rabolja ki senki, Alec viszont néha meglátogatta reggelente.

Ahányszor csak a fiú megjelent – vagy miután ott aludt –, Magnus kávéfőzés zajára és a levegőben terjengő illatokra ébredt, pedig Alec is jól tudta, hogy a boszorkánymester bármikor képes kávét elővarázsolni a semmiből. Ez azért nem fordult elő olyan sokszor, Alec csak egy maroknyi reggelen került elő. Magnus tudta, hogy nem érdemes hozzászoknia az élményhez.

Alec persze ma nem jött el, hiszen születésnapja volt, és nyilván a családjával ünnepelt. Magnus különben sem éppen az a fiú volt, akit elvihetett volna magával a családi programokra. Ami azt illeti, Lightwoodék még csak nem is sejtették, hogy Alecnek barátja van – azt meg végképp nem, hogy egy boszorkánymester az illető –, és Magnusnak fogalma sem volt, hogy ez megváltozik-e valaha. Mindenesetre nem nyaggatta vele Alecet. A fiú óvatosságát látva érezte, hogy ez még túl korai lenne.

Magnusnak nem volt rá oka, hogy kikészálódjon az ágyból, elbotorkáljon a konyháig, és maga elé képzelje, amint a csúf pulóvert viselő Alec kávét főz a pultnál, és még ezt az egyszerű

feladatot is teljes koncentrációval végzi. A fiú még a kávé dolgában is lelkiismeretes volt. *És tényleg borzasztóan rondák a pulóverei*, gondolta Magnus, majd szinte kétségbeesett, amikor ettől elöntötte a melegség.

Nem a Ligthwood családban kellett keresni a hibát. Alec húgát, Isabelle-t és Jace Waylandet láthatólag elegendő pénzzel látták el, hogy előnyös holmikat vásároljanak maguknak. Magnus gyanította, hogy Alecnek az anyja választotta ki a ruháit, vagy ha mégis ő maga, akkor pusztán gyakorlatias szempontokat tartott szem előtt. – *Ó, ez remek lesz, a szürkén alig lehet észrevenni az ichort!* Aztán ezeket a rút, de a célnak megfelelő ruhákat egyre csak hordta és hordta, észre sem véve, hogy az idők során hajlamosak kirojtosodni, meg itt-ott még ki is lyukadni.

Magnus önkéntelenül is elmosolyodott, miközben nagy kék kávésbögréjét kereste, amin csillogó betűk hirdették: LENYOMOM GANDALFOT. Egészen elérzékenyült, amivel azt érte el, hogy hivatalosan is elborzadt saját magától.

Elérzékenyülés ide vagy oda, mással is foglalkoznia kellett Alecen kívül. Egy mondén cég felfogadta, hogy idézzen meg egy kekélia démont. Mivel tisztességesen megfizették, és a kekéliák amúgy is kisebb démonok voltak, akik aligha okozhattak komolyabb zűrzavart, Magnus beleegyezett, hogy nem kérdezősködik. A kávéját kortyolgatva azon elmélkedett, mi lenne a legmegfelelőbb öltözk az aznapi munkához. Magnus ritkán

vállalt el ilyesféle feladatokat, ugyanis a törvények meglehetősen szigorúsággal tiltották a démonok megidézését. A boszorkánymester nem tisztelte különösebbképpen a Szövetség szabályait, de ha már megszegte őket, legalább jól akart kinézni közben.

Elmélkedését a csengő hangja szakította félbe. Ma nem hagyta nyitva az ajtót Alecnek, és most csodálkozva húzta fel a szemöldökét. Ms. Connor húsz perccel korábban állított be.

Magnus mélységes ellenszenvet érzett azok iránt, akik idő előtt érkeztek a hivatalos találkozókra. Éppen olyan rossz volt ez is, mint elkésni, mivel mindenkit kizökkentett. Az pedig csak rontott a helyzeten, hogy a notórius korán érkezők általában rettenetesen nagyra voltak a saját pontatlanságukkal. Úgy tettek, mintha erkölcsileg helyénvalóbb lenne korán kelni, mint későig fennmaradni, még akkor is, ha az ember ugyanannyi munkát végez el ugyanannyi idő alatt. Magnus ezt az élet egyik nagy igazságtalanságának találta.

De az is lehet, hogy kissé nyűgös volt, amiért még a kávéját sem tudta meginni, mielőtt neki kellett állnia dolgozni.

Ajtót nyitott a cég képviselőjének. Ms. Connor a harmincas évei közepe felé járhatott, és a külseje nem hazudtolta meg írásvet. Sűrű vörös haját kontyba rendezte, és Magnus le mer- te volna fogadni, hogy makulátlan fehér bőrét soha nem fogja meg a nap. A nő egyszerű, mégis drágának tűnő kosztümöt viselt, és igencsak ferde szemmel nézett házigazdája öltözké- rére.

De hát végtére is Magnus otthonában voltak, és mivel Ms. Connor a megbeszéltnél korábban jelent meg, a boszorkánymester úgy érezte, minden további nélkül jogában áll egy szál táncoló tigrisekkel és flamingókkal díszített selyem pizsamaal-sóban ajtót nyitni. Érzékelte, hogy a nadrág kicsit lejjebb csúszott a csípőjén, és felrántotta. Ms. Connor neheztelő pillantása végigsiklott Magnus mellkasán, aztán megállapodott sima barna bőrén ott, ahol a köldökének kellett volna lennie. Az ördög jegye, mondta mindig a boszorkánymester mostohaapja, de hát ugyanez volt a véleménye a szeméről is. Magnust rég nem érdekelte, mit gondolnak róla a mondénok.

– Caroline Connor – mutatkozott be a nő. Nem nyújtott kezet. – A Sigblad Enterprises pénzügyi igazgatója és marketingért felelős elnökhelyettese.

– Magnus Bane. Brooklyn fő boszorkánymestere és Scrabble-bajnok.

– Igen jó a híre. Azt hallottam, rendkívül nagy hatalmú varázsló.

– Boszorkánymester – helyesbített Magnus. – Ami azt illeti.

– Azt hittem, maga...

Ms. Connor elhallgatott egy pillanatra, mint aki éppen csokoládét próbál választani egy meglehetősen kétes édességekkel teli dobozból. Magnus érdeklődve várta, hogy a szerinte megbízható mágus melyik isméréssel hozakodik végül elő. Vajon

idős, szakállas, netán ősz hajú férfiúra számított? A boszorkánymester számos olyan ügyféllel találkozott már, akik valamiféle bölcs öregembert kerestek. Nem szívesen vesztegette rájuk az idejét.

Azt persze neki is el kellett ismernie, hogy festett már ennél komolyabban is.

– Esetleg arra számított – vetette fel óvatosan –, hogy ing is lesz rajtam?

Ms. Connor könnyedén megvonta a vállát.

– Felkészítettek rá, hogy igen különösen öltözködik, és biztos vagyok benne, hogy a frizurája is nagyon divatos. Da ha őszinte akarok lenni, leginkább úgy néz ki, mintha egy macska aludt volna a fején.

Magnus kávéval kínálta Caroline Connort, amit a nő nem fogadott el. Nem kért semmi mást, csak egy pohár vizet. Magnus egyre gyanúsabbnak találta.

Amikor a boszorkánymester egy bordó bőrnadrágban és csillogó kámzsagalléros pulóverben meg az utóbbihoz illő vidám sállal a nyaka körül előkerült a szobájából, Caroline hűvös, távolságtartó pillantása arra utalt, hogy nem érzelkel különösebb javulást a pizsamaalsóhoz képest. Magnus ekkorra már megbarátkozott a gondolattal, hogy nem alakul ki örökre szóló

barátság kettejük között, és úgy érezte, ettől még nem hasad meg a szíve.

– Tehát, Caroline... – kezdte.

– Ms. Connor, ha kérhetem – szólt közbe a nő Magnus arany-színű bársonykanapéjának legszélén kuporogva. Úgy nézett körül, mintha pár érdekes nyomat meg egy csengettyűkkel díszített lámpaernyő felérne egy római orgiával.

– Ms. Connor – módosított könnyedén Magnus. Az ügyfélnek mindig igaza volt, és ő ehhez is tartja majd magát egészen a feladat elvégzéséig, utána pedig soha többé nem vállal megbízást ettől a cégtől.

A nő elővett egy sötétzöld mappát a táskájából, majd odaadta Magnusnak, hogy böngéssze át a benne található szerződést. A boszorkánymester két szerződést már aláírt a héten: az egyiket egy fa törzsébe vésték egy németországi erdőben az újhhold fényénél, a másikat pedig a saját vérével írták. A mondénok igen különös igényekkel tudtak előállni.

Magnus átfutotta a szöveget. Egy kisebb démon megidézése titokzatos célból, obszcén pénzösszegek. Pipa és pipa. A boszorkánymester a szerződés alá kanyarította a nevét, aztán visszaadta a dossziét.

– Nos – szólt Ms. Connor, miután összefűzte az ujjait az ölében. – Most pedig szeretném látni a démont, ha lenne olyan kedves.

– Beletelik egy kis időbe, mire elkészítem a pentagrammát és az idézőkört – felelte Magnus. – Helyezkedjen el kényelmesen.

Ms. Connor elcsodálkozott. Láthatólag nem tetszett neki a dolog.

– Együtt ebédelek valakivel – közölte. – Nem lehetne felgyorsítani a folyamatot?

– Nos, nem. Ez sötét mágia, Ms. Connor – magyarázta Magnus. – Nem egészen úgy megy, mint a pizzarendelés.

Ms. Connor szája vékony vonallá préselődött össze, mint egy kétrét hajtogatott papírlap.

– Megoldható esetleg, hogy visszajöjjen pár óra múlva?

Magnus meggyőződése, miszerint aki a megbeszéltnél korábban érkezik, az nem tartja tiszteletben mások időbeosztást, megerősítettett. Másfelől viszont nem vágyott rá, hogy ez a nő egy pillanattal is tovább maradjon a lakásában a feltétlenül szükségesnél.

– Már indulhat is. – Magnus ügyelt rá, hogy barátságos maradjon a hangja. – Amikor visszatér, egy kekélia démon fogja várni, hogy azt tegye vele, amit csak akar.

– Bane Motel – mormogta Magnus, miután Ms. Connor kilépett az ajtón. – Hideg és meleg folyódémonokkal állunk rendelkezésünkre.

Nem ért rá bosszankodni, várta a munka. Először fekete gyertyákból kört rakott ki, majd fogott egy tündérekéz által

frissen kivágott berkenyeágot, és ötszöget karcolt vele a körbe. Az egész folyamat két órát vett igénybe, mire készen állt, hogy elkezdje a skandálást.

– *Iam tibi impero et praecipio, maligne spiritus!* Megidézlek a harang, a könyv és a gyertya erejével. Megidézlek az Ürességből, a legsötétebb mélységből. Megidézlek, Elyaas, ki az örökké fuldokló lelkek éji tengerében úszik, Elyaas, ki a Pandemoniumot körülvevő árnyékban ólálkodik, Elyass, ki könnyekben fürdik, és odaveszett tengerészek csontjaival játszadozik.

Magnus elnyújtotta a szavakat, miközben ujjaival a bögréjén dobolt, és töredezett zöld körömlakkját vizsgálhatta. Büszke volt a munkájára, de nem ez volt a legkedvesebb része, nem ez a nő volt a kedvenc ügyfele, és nem is ez volt a legjobb nap a démonidézésre.

A padló aranyszínű fájából kénszagú füst szállt fel. Magnus érezte az ellenállást, ahogy maga felé invitálta a démonok dimenzióját. Olyan volt, mint amikor a horgász próbálja közelebb húzni az életéért ficánkoló halat.

Ilyen kora délután nem volt még itt ennek az ideje. Magnus egyre hangosabban beszélt, érezte, ahogy gyúlik benne az erő. Mintha a vére gyúlt volna lángra, hogy szikrákat vessen lények legmélyéről a világok közötti űrbe.

– Megidézlek Marbas elpusztítójaként. Megidézlek egy olyan démon gyermekeként, aki képes sivataggá szárítani a tengereidet.

Megidézlek a saját hatalmamnál és a vérem hatalmánál fogva. Tudod, ki az apám, Elyaas. Nem fogsz, nem mersz ellenszegülni.

A füst egyre magasabbra és magasabbra szállt, fátyollá állt össze, és e mögött a fátyol mögött Magnus egy pillanatra meglátott egy másik világot. Aztán a füst már átláthatatlanul sűrű lett. A boszorkánymesternek ki kellett várnia, amíg foszladozni kezdett, aztán egy alakká állt össze – nem igazán emberi alakká.

Magnus sok gusztustalan démont idézett meg életében. Az amfiszbéna démon szárnyai és teste egy hatalmas csirkére emlékeztettek. A mondénok legendái kígyófejet és -farkat tulajdonítottak nekik, ez azonban nem felelt meg a valóságnak. Az amfiszbéna démonoknak igazából csápjaik voltak; ezek közül kiemelkedett a legnagyobb, rajta a lény egyetlen szemével és csattogó fogakkal teli szájával. Magnus megértette, honnan eredt a félreértés.

Az amfiszbénák voltak a legrosszabbak, de a kekéliák sem tartoztak Magnus kedvencei közé. Nem nyújtottak éppen épületes látványt, és nyálkát hagytak maguk után a padlón.

Elyaas inkább emlékeztetett egy pacára, mint bármi másra. A fejformája még viszonylag emberi lett volna, csak két zöld szeme ült egészen közel egymáshoz az arca közepén, és az orrát meg a száját alkotta egyetlen háromszög alakú rés. Karja nem volt, a felsőteste pedig szinte átmenet nélkül folytatódott a tintahalakéra hasonló rövid, tömzsi csápokban. Tetézte a bajt,

hogy a feje búbjától a zömök csápok végéig zöld nyálka borította, mintha most bújt volna elő egy búzló mocsárból, és minden porusából búzló folyadékot verejtékezett volna.

– Ki idézte meg Elyaast? – A démon egy hétköznapi, meglehetősen vidám férfi hangján szólalt meg. Halványan úgy érződött, mintha víz alól beszélne, bár ennek talán csak az volt az oka, hogy a szája megtelt nyálkával. A kekélia emberekét idéző, de zöld és vaskos nyelve beszéd közben ide-oda ugrált hegyes, folyadéktól csöpögő fogai között.

– Én – felelte Magnus. – Mondjuk az volt a benyomásom, hogy ezt már túltárgyaltuk, amikor megidéztelek, de makacsnak bizonyultál.

Kedélyesen beszélt, de a gyertyák kékesfehér lángja a hangulatára reagálva előbb összehúzódott, aztán fénykalitkát rajzolt Elyaas köré, amittől a démon hangosan felnyögött. A nyálkája semmilyen hatással nem volt a tűzre.

– Jaj, ne már! – hörögte Elyaas. – Ne legyél már ilyen! Már indultam is, csak volt még egy kis elintéznivalóm.

Magnus a szemét forgatta.

– Mit műveltél, démon?

Elyaas érezhetően feszengett, már amennyire a nyálka alatt ezt meg lehetett állapítani.

– Dolgom volt. Hogy s mint mostanság, Magnus?

– Mi? – kérdezett vissza a boszorkánymester.

– Tudod, amióta legutóbb megidéztél. Hogy mennek a dolgaid?

– Mi? – kérdezte megint Magnus.

– Nem emlékszel rám?

– Sok démont megidézek.

Hosszú csend következett. Magnus a bögréje fenekére meredt, és kétségbeesetten koncentrált, hogy újabb adag kávé teremjen benne. Sok mondén is ugyanezt művelte ilyen helyzetben, de a boszorkánymester előnnyel indult azokkal a szerencsétlenekkel szemben. A bögre lassan megtelt, hamarosan a pereméig ért a sűrű, sötét folyadék. Magnus kortyolt egyet belőle, és az idegesen egyik csápjáról a másikra álló démonra pillantott.

– Hát ez kínos – szólt Elyaas.

– Semmi személyes – biztosította Magnus.

– Talán ha kicsit megpisztergálnám az emlékeidet – vetette fel segítőkészen a démon. – Amikor megidéztél, éppen egy olyan démont kerestél, aki átkot küldött egy árnyvadászra. Bill Herondale-nek hívták talán?

– Will Herondale – helyesbített Magnus.

Elyaas úgy csettintett a csápjáival, mintha ujjak lettek volna.

– Tudtam, hogy valami ilyesmi.

Magnus hirtelen megvilágosodott.

– De hiszen most már emlékszem! Ne haragudj. Azonnal rájöttem, hogy nem téged kereslek. Az egyik rajzon elég kékesnek

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tűntél, de hát persze igazából nem vagy kék, csak az időmet vesztegettem. Elég megértő voltál.

– Nem nagy ügy. – Elyaas legyintett az egyik csápjával. – Előfordul az ilyesmi. És néha tényleg kéknek látszom, ha úgy esik rám a fény.

– A fény fontos, az igaz – bólintott Magnus.

– Na de mi történt végül Bill Herondale-lel meg annak a másik démonnak az átkával? – A kekélia érdeklődése őszintének tűnt.

– *Will* Herondale – ismételte Magnus. – Ami azt illeti, elég hosszú történet.

– Az a helyzet, hogy mi, démonok, néha úgy teszünk, mint-ha elátkoznánk valakit, pedig valójában nem tesszük – magyarázta Elyaas könnyedén csevegve. – Csak úgy a hecc kedvéért. Szeretünk ilyesmit művelni. Tudtad?

– Ezt említhetted volna egy-két évszázaddal ezelőtt is – jegyezte meg hűvösen a boszorkánymester.

Elyaas megrázta a fejét, és nyálkás mosolyra húzta a száját.

– A jó öreg elátkozós átverés. Nagyon vicces. – A démonnak mintha csak most tűnt volna fel, hogy Magnus nem találja ilyen szórakoztatónak a dolgot. – Persze a te nézőpontodból biztosan nem az.

– Hát Bill Herondale szerint egyáltalán nem volt vicces. Hogy a nyavalya essen bele! Már én is félrebeszélék.